

SHELLEY

Α Δ Ω Ν Η Σ

Θρηγῶ καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνι ποὺ ἐπέθανε ! ὦ κλαῖτε
 Τὸν Ἄδωνι καὶ ἄς μὴ μποροῦν τὰ δάκρυα μας νὰ λιώσουν
 Τὰ πάγη ποὺ ἐπερίδεσαν τὸ ἀγαπητὸ κεφάλι.
 Σὲ ὅλα τὰ χρόνια, ὦ διαλεχτὴ, ὦ ἐστὶν θλιμμένη ὥρα,
 Γιὰ νὰ θρηνηθεῖς τὸ χαμό, ξύπνα τίς σκοτεινὲς
 Συντροφισσες καὶ μίλα τοὺς τῇ θλίψει σου καὶ κράξε·
 «Πέθανε ὁ Ἄδωνις μ' ἐμέ, καὶ ὥς ποὺ νὰ λησμονήσῃ
 Τὸ μέλλον ὅτι ἐπέρασε ἡ γήμη του καὶ ἡ Μοῖρα
 Γιὰ τὴν αἰωνιότητα θὰ εἶναι ἡχὸς καὶ φῶς.»

II

Ποῦ εἴσουν, ὦ παντοδύναμη μητέρα, ὅταν ἐκείνος
 Ἐπλάγιαζε ! Ὅταν ξέσκιζε τὸ γυῖό σου τὸ ἄγριο βέλος,
 Ποῦ διαπερνᾷ τὰ σύμπυκνα σκοτιάδια ; Ἡ Οὐρανία
 Ποῦ εἶταν ὅταν ὁ Ἄδωνις ἐπέθανε ; Μὲ μάτια
 Πεπλούμενα καὶ ἀνάμεσα σὲ ἡχοὺς ποὺ ἀκρουμαζόνταν
 Στὸν Παράδεισὸ τῆς κάθοταν ποὺ κάποιος μ' ἀλαφριὰν
 Ἐρωτεμένη ἀναπνοὴν ἐξάναβε σβυσμένες
 Τὶς μελωδίες, σὰν τοὺς ἀνθοὺς ὅπου ἀναμπαῖζουν τάφιο
 Τὸ πεθαμένο τὸ κορμί, ἔτσι ὅμοια τοῦ θανάτου
 Τὸ τέρας ἀργοστόλιζε καὶ ἀπόκρυβε ποὺ ἐρχόταν.

III

ὦ κλαῖτε γιὰ τὸν Ἄδωνι ποὺ ἐπέθανεν, ὦ κλαῖτε !
 Θλιμμένη μάννα, ὦ ξύπνησε καὶ κλάψε τον, ὦ ξύπνα !
 Κι ὡμὲ γιατί ; Γιὰ σβύσε τα στὴ φλογερὴ πηγὴ τοὺς
 Τὰ καυτερά σου δάκρυα καὶ ὅμοια μ' ἐκείνον βύθα
 Καρδιά σου τὴν ἀσώπαστη σὲ ἀπαρπάζοντο ὕπνο.
 Τί ἐκείνος μίσησε καὶ πάει ἐκεῖ, ὅθι κατεβαίνουν
 Τὰ ὁμορφα καὶ τὰ σοφά, καὶ μὴν ὀνειρευτεῖς
 Πῶς θ' ἀναδόσουν μιὰ φορὰ τὰ ἐρωτεμένα βύθη
 Τὸ πλᾶσμα του στὸ ζωντανὸν καὶ ἐλεύθερον ἀγέρα.
 Ὁ Χάρος τώρα γεύεται τὴν ἄφωνη φωνὴ του
 Καὶ ἀναγελάει μὲ τὴν ἀτελπισίᾳ μας.

IV

Πλέον μουσικὰ ἀπ' τὰ κλάματα κλάψε καὶ πάλι κλάψε !
 Μοιρολόγια, Οὐρανία.

Πέθανε ὁ νεὸς πού ἐκάτεχεν ἀθάνατο ρυθμό,
 Ὅταν ὁ ἐλευθερογνώμος, ὁ σκλάβος, ὁ ἱερέας
 Ποδοπατοῦν τῆς χώρας του τὴ δόξα καὶ χλευάζουν
 Μὲ αἱματερὴ καὶ ἀκόλαστη πομπή. Κι ὁ νέος ἐδιάβη
 Ἀτρώμητος καὶ ἀδείλιαστος τοῦ θάνατου τὸν κόρφο.
 Μὰ τὸ λαμπρὸ τὸ πνεῦμα του ἀκόμη βασιλεύει
 Στὴ γῆν ἀπάνω. Καὶ εἶναι ὁ γιὸς ὁ τρίτος τοῦ φωτός.

V

Πλέον μουσικὰ ἀπ' τὰ κλάματα, κλάψε καὶ ξανακλάψε!
 Σὲ τέτοιο ἓνα σημεῖο λαμπρὸν ὅλοι δὲν ἀνεβαίνουν.
 Καὶ ὅσοι κατέχουν πού εὐτυχοῦν κ' οἱ πλέον εὐτυχισμένοι
 Εἶναι, καὶ οἱ λύχνοι τους φωτοῦν καὶ ἄς εἶναι τέτοια νύχτα
 Τοῦ χρόνου, πού οἱ ἥλιοι χάνονται καὶ σβύνονται οἱ λαμπροί.
 Καὶ ἄλλοι πλέον λαμπρότεροι ἀπ' τὴ μανία τοῦ ἀνθρώπου
 Τὴ φθονερὴ καὶ ἡ τοῦ θεοῦ τὴ βούλα χτυπημένοι
 Βυθίστηκαν καὶ σβύστηκαν στὴν πρώτη ἀναλαμπή τους·
 Καὶ κάποιοι ἀκόμη ζοῦν ἐδῶ καὶ ἀγκαθερὸ τὸ δρόμο
 Διαβαίνουν πού τοὺς ὀδηγᾷ μέσα ἀπὸ μίση ἢ μόχθους
 Στῆς φήμης τὴ γαλήνη.

VI

Καὶ τώρα σὺ ὁ λεβέντης μας καὶ ἀγαπητὸς ἐχάθης
 Καὶ τῆς ἀρφάνειας σου ὁ γονὸς μεγάλωσε καὶ ἀνῆλθες
 Ἀχός, πού αὐξάνει ἡ θλιβερὴ καὶ τὸν φροντίζει ἡ κόρη
 Καὶ τρέφει τὸν ἀντὶς δροσιὰ μὲ δάκρυα τῆς ἀγάπης.
 Πλέον μουσικὸ παράπονο γιὰ ξανακλάψε, ὦ κλάψε!
 Στερνὴ ἐλπίδα ἀπόκρυφη καὶ ἡ πλέον ἀγαπημένη,
 Ὁ ἀνθός, ὅπου τὰ φύλλα του μαράθηκαν καὶ σβύνει
 Στὸ μυστικὸ του τάξιμο γιὰ πρῶτο κάρπισμά του
 Εἶναι ἔρημος, καὶ ἀνάγειρεν ὁ κρῖνος—ἡ τρικυμία
 Ἐδιάβηκε.

VII

Στὴ χώρα ὅθε ὁ θάνατος βασιλικὰ κρατεῖ
 Σὲ μιὰ ὁμορφιὰ καὶ παρακμὴ τὴν ἀχνισμένη αὐλὴ του,
 Ἦρθε καὶ ἐπῆρε μὲ τιμὴ καὶ πάναγνη πνοή
 Γιὰ τὴν αἰωνιότητα ἓναν τάφο. Διάβα, ὦ διάβα!
 Βιάσου, ἐνῶ ὁ θόλος τάφος του ἀκόμη πρέπει νὰ εἶναι
 Τῆς γαλανῆς Ἰταλικῆς ἡμέρας, καὶ ἐνῶ ἀκόμη
 Πλαγιάζει ὥσάν σὲ ὕπνο δροσιᾶς. Μὴ τὸν ξυπνᾷς. Γιατί
 Ἀπολαβαίνει τὴ βαθεῖα γαλήνη τὴν αἰώνια
 Καὶ λησμοναίει κάθε κακό.

VIII

Δὲ θὰ ξυπνήσει πλέον ποτέ, ὦ ποτὲ πλέον. Στὸ δῶμα
 Τὸ λυκόφωτο
 Τοῦ λευκοῦ θανάτου ἔρχεται κι ἀπλώνεται ἡ σκιά
 Κι ἀόρατος ὁ χαλασμός προσμένει ἀπὸ τὴ θύρα
 Γιὰ νὰ χαράξει τὸ στερνὸ τὸ δρόμο στὰ σκοτιάδια
 Τῆς κατοικιᾶς του. Ὁ πεινασμένος αἰώνια κάθεται
 Ἀλλὰ ἡ συμπόνια ἢ καὶ τὸ δέος γλυκαίνουν τὴ χλωμὴ
 Μανία του, κι ἀπόδειλος δὲ στέργει γιὰ νὰ γγίξει
 Τῆς λείας του τὴν ὁμορφιά, ὡς πού σκοτιάδια ἢ ὁ νόμος
 Τῆς ἀλλαγῆς θὰ σύρουνε στὸν ὕπνο του ἀπὸ πάνω
 Τὸν πέπλο τὸ θανατερό.

IX

᾽Ω κλαῦτε γιὰ τὸν Ἀδωνη!—Τὰ γλίγωρα ὄνειρά του
 Οἱ ποδοφετέρουγοι ἄγγελοι, τῆς σκέψης του κοπάδια,
 Ποὺ τᾶβοςκε στίς ζωντανὲς πνοὲς τοῦ πνεύματός του
 Καὶ τὴν ἀγάπη τᾶμαθε ποὺ εἴταν ἡ μουσικὴ τους,
 ᾽Ω δὲν πλανιῶνται πλέον ποτὲ ἀπὸ ἓνα πνεῦμα σὲ ἄλλο,
 ᾽Ω δὲν πλανιῶνται, ἀλλὰ ἔπесαν ὅθε ἐπρωτοπηγάσαν.
 Καὶ γύρω ἀπὸ τὴν κρύα καρδιά τὴ Μοίρα τους θὰ κλαῖνε.
 Γιατί ὕστερα ἀπὸ τὸν τερπνὸ τὸν πόνο τους ποτὲ
 Δὲ θὰ ἡμπορέσουνε νὰ βροῦν καὶ πάλι τὴ φωνηὰ τους.

X

Καὶ κάποια μὲ τρεμουλιαστὰ χέρια τὸ κρῦο κεφάλι
 Ἀδράχνει, καὶ ἀνεμίζει τον φτερά μὲ φεγγαρίσια
 Καὶ λέει. Πῶς ἡ ἐλπίδα μας, ἡ θλίψη μας, ἡ ἀγάπη
 Δὲν ἔσβυσε ; Στίς μεταξένιες οὐγίες τῶν ματιῶν του
 Τὸ λαμπρὸ δάκρυ φαίνεται, ποὺ ἓνα ὄνειρο ἀπ' τὸ νοῦ του
 Ράντισε. Χαμένε Ἀγγελε δυσμένου Παραδείσου!
 Δὲν ἔνοιωσε ὅτι ἐδάκρυσε τὸ δάκρυ της, γιατί
 Χωρὶς σημάδι ἐλύθηκε, σὰν τοῦ συγνέφου ἀχνὸ
 Ποὺ ἀναδακρεῖ βροχοῦλα.

XI

Κάποια ἀπὸ στάμνα διάφανην ἀστέρινης δροσιᾶς
 Ἔλυνε ὡσάν σὲ βάλασμα τὰ φωτεινά του μέλη,
 Ἀλλῇ τοὺς πλούσιους βόστρυχους ἐσκόρπασε σὲ στεφάνια
 Ἀπάνω του, σὰ διάδημα, ποὺ ἀντὶς μαργαριτάρια
 Κρούσταλλα δάκρυα ἐστόλιζαν· κι ἄλλῃ μέσα στὴ θλίψη
 Νὰ σπάσει τόξο ἐβούλοταν, τὰ φτερωτὰ σουραύλια,
 Τί ἤθελε μεγαλείτερο χαμὸ γιὰ νὰ προλάβει

Μιά πού εἴταν πλέον ἀδύνατη. Καὶ ἐμάργωσε τὴ φλόγα
 Στὸ παγερὸ του μάγουλο.

XII

Ἄλλη λαμπρότη ἐφτέρωνε πεταλουδιά στὸ στόμα,
 Στὸ στόμα του ὅθε ἀνοίγοταν ἡ ἀγγελικὴ του ἀνάσα
 Καὶ τοῦδινε τὴ δύναμη νὰ διαπερνάει τὸν νοῦ
 Καὶ νὰ διαβαίνει στὴν καρδιά πού ἀνάτρεμε βαθεῖα
 Μὲ ἀστράματα καὶ μουσικὴ. Καὶ ἔσβυσε ὁ κρύος ὁ χάρος
 Στὰ παγωμένα χεῖλια του τὰ ὁλότερπνά του χάδια,
 Καὶ ὡς τὸ νεκρομελλάμενο μετέωρο φεγγαρίσια
 Ἄχναν ἀφίνει καὶ ἡ κρυερὴ τὸ ἀπονεκρώνει ἡ νύχτα,
 Ὅμοια στὰ μέλη τὰ χλωμά περνάει βαθεῖα καὶ σβύνει.

XIII

Κι ἄλλες ἔρχονται Ἐπιθυμίες, Λατρεῖες καὶ φτερωτές
 Πίστες, καὶ οἱ ἀχνοπέπλωτες οἱ Εἵμαρμένες φτάνουν,
 Σκοτάδια καὶ λαμπρότητες καὶ ἐνσάρκωσες ἱερές
 Σὲ φαντασίες λυκόφωτου, σ' ἐλπίδες καὶ σὲ φόβους.
 Καὶ ἡ θλίψη μὲ τῶν στεναγμῶν τὴ θλιβερὴ φωνή.
 Ἀπὸ τὰ δάκρυά της τυφλὴ καὶ ἡ Ἥδονὴ προβαίνει
 Καὶ ἀπὸ τοῦ χαμογέλιου της τὰ φέγγη ὁδηγημένη
 Ἀντὶς γιὰ μάτια ξεψυχάει σὲ μιὰ πομπὴ γαλήνια,
 Τὴ θλιβερὴ πού φαίνεται πομπὴ σὰ λιτανεῖα
 Ὅμιχλης σὲ φθινόπωρου μιὰ ρεματιά.

XIV

Τὸ καθετὶ πού ἀγάπησε καὶ ἀνάγλυψε στὴ σκέψη,
 Σὲ σχῆμα, σὲ τερπινὸν ἡχό, σὲ ἀπόχρωση ἢ εὐωδιά
 Μοιρολογάει τὸν Ἄδωνη καὶ ἀναζητάει ἡ Αὐγὴ
 Τὸ βορινὸ παλάτι της μὲ κόμη ἀναλυμένη,
 Βρεγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα πού θὰ ἔραιναι τὴ γῆ —
 Σκοτείνιασε τὰ ἀέρινα τὰ μάτια τῆς ἡμέρας.
 Μακρυνάθε ἡ μελαγχολικὴ βροντὴ θρηνεῖ, καὶ ἀχνός
 Ὁ Ὠκεανὸς σὲ ἀνήσυχον βαρὺν πλαγιάζει βύθο
 Καὶ οἱ ἄγριοι ἀνέμοι ἀναπετοῦν στὸ φόβον τοὺς καὶ κλαῖνε.

XVI*

Ἀγριεψε ἡ θλίψη καὶ τὴ νειὰ τὴν ἄνοιξη ἀκόμη
 Τὰ φουντωμένα ἀπόρριξε μπουμπούκια της στὴ γῆ,

*) Ἀπὸ παραδρομὴ βέβαια ὁ μεταφραστὴς παρὰτρεξε ὁλόκληρην τὴ στροφὴν XV. Γιατὶ στὸ χειρόγραφόν του δὲν ὑπάρχει μεταφρασμένη καὶ ἀπὸ τὴ στροφὴν XIV πηδαίει στὴν XVI.

Σὰ νά εἶτανε φθινόπωρο καὶ τὰ μπουμπούκια φύλλα.
 Σὰν ἡ χαρά της ἔσβυσε, γιὰ ποιὸν νὰ ἀναξυπνήσει
 Θλιμμένο χρόνο ; Ὁ Ὑάκινθος δὲν εἶταν μὲ τὸ Φοῖβο,
 Οὔτε κι ὁ ὥραιος Νάρκισσος στὸν ἴδιον ἑαυτό του
 Ὅσον ἐσύ, γλυκὲ Ἀδωνη, καὶ γιὰ τοὺς δυό τους εἶσουν
 Ἀγαπημένους.
 Στέκουν ἀγνοὶ κι ἀσάλευτοι στὸ πλάϊ ἀπ' τοῦ συντρόφου
 Τῆς νειότης τὸ ἀγνὸ λείψανο, μὲ τὴ δροσιὰ πού δάκρυα
 Ἔγινε. Μύρο γιὰ νὰ ἀναστενάξει ἡ μαύρη θλίψη.

XVII

Τὸ ἀδερφικὸ στὸ πνεῦμα σου, τὸ μοναχὸ τ' ἀηδόνι,
 Τὸ σύντροφό του δὲ θρηνεῖ μὲ τέτοια μελωδία
 Στὸν πόνον, οὔτε κι ὁ αἰτὸς πού σὰν ἐσὲ ἀνεβαίνει
 Στὸν οὐρανὸ καὶ δύνεται τῇ νειότη του νὰ θρέφει
 Τὴ δυνατὴ μὲ αὐγὴ στοῦ ἡλιοῦ τ' ἀσκοτίδα παλάτια,
 Δὲ θλίβεται ὅταν φτερακάζει καὶ στὴ φωληὰ τὴν ἄδεια
 Δὲν ἀνακράζει ὁλόγυρα σάμπως ἡ Ἀλβιὼνα
 Πενθεῖ γιὰ σένα. Εἶθε τοῦ Κᾶη ἡ κατάρα νὰ ξεσπάσει
 Στὴν κεφαλὴ πού ἐπλήγωσε τ' ὀθῶα σου ἐσὲ τὰ στήθια
 Καὶ ἐτρόμαξε τὴν πάναγνη ψυχὴν ὅπου εἶχε ζήσει
 Στὴ γήϊν φωληὰ της.

XVIII

Ἀλλοίμονο ! ἦρθε καὶ ἔφυγε καὶ πάλι ἡ χειμωνιά,
 Μὰ ἡ θλίψη μὲ γυρίσματα πλήθια καὶ μὲ τὸ χρόνο
 Γυρίζει. Οἱ ἀνέμοι, οἱ ρεματιῆς τὸν τόνο ξανανειώνουν
 Χαρούμενο καὶ οἱ μέλισσες, μερμήγκια, χελιδόνια
 Ξαναφαινόταν. Νέοι ἀνθοὶ καὶ φύλλα θὰ στολίσουν
 Τοῦ πεθαμένου τοῦ καιροῦ· πουλάκια ἐρωτεμένα
 Τώρα ταιριάζουν πλέκοντας στὶς φράχτες τὶς φωλιές τους
 Μὲ βρύα, καὶ στ' ἀγριόβατα ἢ στὶς ξανθὲς πεδιάδες.
 Τὸ χρυσὸ φεῖδι, ἡ πράσινη γουστέρρα, ὥσάν τις φλόγες
 Τὶς ἄπιαστες, τώρα ξυπνοῦν στὴ νεκροφάνεια τους.

XIX

Στὰ δάση καὶ στὶς ρεματιῆς, στοὺς λόφους, στὶς πεδιάδες
 Καὶ στὸν Ὠκεανὸ ἡ ζωὴ ἀπ' τὴν καρδιά τῆς γῆς
 Ξεσπάει σὺν πάντα μὲ ἀλλαγὴ καὶ κίνησι ἀπ' τοῦ κόσμου
 Τὴν παναιώνια τὴν αὐγὴ, πού πρώτη ἀρχὴ ὁ Θεὸς
 Τὸ Χάος αὖγασε· ἀχνὸ φῶς οἱ λύχνοι τ' οὐρανοῦ
 Ξεχύνουν καὶ βυθίζονται στὸ ρεῦμα τους. Καὶ ὅλα
 Τὰ χαμηλὰ λαχανιαστὰ ἱερὰ διψοῦν τὴ δίψα
 Τῆς ζωῆς. Διαχύνονται καὶ σπαταλοῦν σὲ ἀγάπης
 Χαρά, ὁμορφιά τῆς δύναμης ὅπου ἔχει ξανανειώσει.

XX

Τὸ λεπρὸ πτώμα ἂν ἀγγιχτεῖ ἀπ' τὸ λαμπρὸ αὐτὸ πνεῦμα
 Σὲ λούλουδα θ' ἀναδοθεῖ εὐγενικιάς πνοῆς.
 Ὅσάν ἐνσάρκωση, ἀστεριῶν ὅταν ἡ θεία λαμπρότη
 Σὲ μύρον ἀναδίνεται καὶ φέγγουν τοῦ θανάτου
 Καὶ τὸ φαιδρὸν ἀναγελοῦν σκουλήκι ὅπου ξυπνᾷ
 Μέσα στὸν τάφο. Τίποτε δὲ θά πεθάνει ἀπὸ ὃ τι
 Γνωρίσαμε. Μόνος αὐτὸς ποὺ ξέρει θά εἶναι ὡσάν
 Σπαθὶ ποὺ σβύνεται καὶ πρὶν ἢ θήκη ἀναλυθῇ
 Ἀπὸ τυφλὸ ἀστραπέλεκα ; Τέτοιο ἓνα πλάσμα λάμπει
 Γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ χάνεται σὲ κρυερὴ γαλήνη.

XXI

Ὡμέ, καὶ ὃ τι ἀγαπήσαμε ἀπὸ κείνον θ' ἀπομείνει
 Ἐξὸν ἀπὸ τῆ θλίψης μας, ὡσάν νά μὴν ἐξοῦσε.
 Καὶ ἡ ἴδια ἡ θλίψη εἶναι θνητή ! Ἀλλοίμονο σὲ ἐμέ !
 Εἴμαστε ποῦθε καὶ γιατί ; καὶ ποιᾶς σκηνῆς θεατρῖνοι,
 Ἡ θεατές ; Ἀσήμαντοι μεγάλοι καὶ μικροὶ
 Σμίγουν στὸ θάνατο ὁμοιαστά, ὅπου δανεῖζει τὸ ὃ τι
 Ἡ ζωὴ τῆς πρέπει νά χρωσιᾷ. Καὶ ὅσο οἱ οὐρανοὶ
 Γαλάζιοι στέκουν, πράσινες ὅσο εἶναι οἱ πεδιάδες
 Τῇ νύχτα φέρνει ὁ δειλινὸς κ' ἡ νύχτα τὴν αὐγή,
 Καὶ ὁ μῆνας μῆναν ἀκολουθᾷ μὲ θλίψη, ὅμοια ὁ χρόνος
 Μὲ πόνο χρόνο ἀναξυπνᾷ.

XXII

Δὲ θά ξυπνήσει πλέον ποτέ, ὦ ποτὲ πλέον.
 «Ξύπνα ἐσύ» ἐφώνησεν ἡ Δυστυχία, «ὦ Μάννα,
 Ξύπνα ἀρφανὴ ἀπ' τὸν ὕπνο σου καὶ γιάτρεψε τὸν πόνο
 Μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιάς, ποὺ πλήθια ἔχει περσάνει
 Καὶ ἀπὸ ἐκείνου, μὲ δάκρυα καὶ μ' ἀναστεναγμούς.»
 Τὰ ὄνειρα ὅλα ποὺ θά ἰδοῦν τῆς Οὐρανίας τὰ μάτια
 Καὶ κάθε ἡχό, σάν τ' ἀδερφοῦ κρατιέται τὸ τραγοῦδι
 Σὲ μιὰ σιωπὴ ἁγία ἀνάκραξε· «Ξύπνα !» ὡσάν μιὰ σκέψη
 Γοργὴ καὶ ἀπὸ τῆ θύμηση κεντρατῇ ὡσάν φειδίσια
 Πηγάζει καὶ ἡ λαμπρότητα ἡ πεσμένη ἀπ' τὴν ἀμβρόσια
 Γαλήνη τῆς.

XXIII

Σηκώνεται ὡς φθινοπωρινὴ μιὰ νύχτα ποὺ προβάλλει
 Σ' ἀνατολὴ καὶ ἀκολουθαίει τὴ χρυσὴ ἡμέραν ἄγρια

Μὲ αἰώνια φτερά.

Καὶ ὡς φάντασμα ποὺ ἄφησε τὸν τάφο, ἀπαρτώντας
Τὴ γῆ ἓνα λείψανο. Ὅμοιαστὰ τὴν Οὐρανία μὲ θάμπος
Ἦ θλίψη, ὁ φόβος τάραξαν κ' ἐξύπνησαν μαζί.
Ὅλα στὴ θλίψη ἐντύθηκαν ὥσάν μιὰν ἀτμοσφαῖρα
Μὲ ὁμίχλη ἀνατριχύμιστη, καὶ ἔτσι τὴν παρασέρνει
Στὸ δρόμο της, στὸ θλιβερόν ὅτε ἐκοιτόταν τόπον
Ὁ Ἄδωνης.

XXIV

Ἐξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο τὸν ἱερό της τρέχει
Πεδιάδες, χῶρες πλέον τραχνές σὲ ἀτσάλωμα ἢ στουρνάρι
Καὶ ἀπὸ καρδιές ἀνθρώπινες, ὅπου στὸ βάδιμά της
Τὸ ἀνάερο δὲν ἔφυγαν, πληγώνοντας τὰ πόδια
Τὰ ἀθώρητα καὶ τρυφερά ὅδε κι ἂν ἐπατοῦσαν
Κ' οἱ γλῶσσες οἱ φαρμακερές, οἱ σκέψες ὅπου σφάζουν
Ξεσχίζουν τὴ γλυκεῖα μορφή, τί δὲ μπορεῖ νὰ διώξουν
Καὶ ποὺ τὸ αἷμα τὸ ἱερό ὥσάν τὰ νέα τὰ δάκρυα
Τοῦ Μάη μὲ ἀμάραντους ἀνθούς στολίζει ἀνάριο δρόμο.

XXV

Στὸ νεκροθάλαμο ἡ ντροπὴ ξάφνου τὸ χάρο ἀγγίζει,
Στὸ θῶρι αὐτῆς τῆς ζωντανῆς τῆς δύναμης δειλιάζει,
Λὲς καὶ θὰ σβύσει· καὶ ἔρχεται ἡ ἀναπνοὴ στὰ χεῖλη.
Ἄστραποφέγγει τῆς ζωῆς τὸ φῶς στὰ θεῖα του μέλη
Ὅπου εἶταν λίγο πρὶν χαρὰ της τρισαγαπημένη.
«Ἔτσι ἔρημη καὶ σκοτεινὴ, χωρὶς παρηγορία
Νὰ μὴ μὲ ἀφήσεις, σὰ νυχτιὰν ἀνάστερη ποὺ ἀφίνει
Βουβὴ ἀστραπή.» Ἐφώναξεν ἡ Οὐρανία. Ὁ πόνος
Ἐξύπνησε τὸ θάνατο. Κ' εὐθὺς ἀνασηκώθη
Χαιμογελώντας κι ἄδραξε τὴ μάταια της ἐλπίδα.

XXVI

«Στάσου ἀκόμη λίγο ! Μίλησέ μου ἀκόμη μιὰ φορὰ.
Φίλησέ με τόσο, ὅσο ἓνα φιλὶ μπορεῖ νὰ ζήσει.
Μὲς τὸ ἄκαρδο τὸ στηθος μου, στὸν ἀναμμένο νοῦ μου,
Αὐτός σου ὁ λόγος, τὸ φιλί, στὸ πλέον πικρὸ θρεμμένα
Θυμητικό, ὀλοζώντανα πάνω ἀπὸ κάθε σκέψη
Θὰ ζήσουν τώρα πιὸ πολὺ, σάρκα στὴν ὑπαρξή μου,
Τώρα ποὺ σὺ μοῦ πέθανες, ὦ Ἄδωνι γλυκέ μου.
Πῶς θὰ ἄλλαζα τὴ θέση μου μ' ἐκεῖνη τὴ δική σου!
Μὰ ὁ χρόνος μὲ ἀλυσσόδεσε καὶ δὲν μπορῶ νὰ φύγω !

XXVII*

᾽Ω εὐγενικὸ παιδί, ὁμορφο ὅπως εἶσουν, γιατί ἄφησες τάνθρωπινα τὰ πολυπατημένα μονοπάτια τόσο γλίγωρα, μὲ ἀδύναμα χέρια, μὰ δυνατὴ καρδιά κ' ἐπῆγες παράτολμα κατὰ τὸν ἄγριο δράκοντα μέσα στὴ σπηλιά του; Χωρὶς ὑπεράσπιση, ὅπως εἶσουν, ὦ πού εἴτανε τότε ἡ Σοφία, ἡ φωτεινὴ ἀσπίδα (καθρεφτερή) ἡ περιφρόνηση πού εἶναι κοντάρι; ᾽Η ἂν εἶχες περιμένει ὁλόγιομο τὸν κύκλο, ὅταν τὸ πνεῦμα σου θὰ εἶχε γιομίσει τὴ μισοφρόνησιν σαφαῖρα, τὰ τέρατα τῆς ἐρημιᾶς τῆς ζωῆς θὰ πετοῦσαν ἀπὸ σιμὰ σου σὰν ἀλάφια.

XXVIII

᾽Ω οἱ κολαδιαστοὶ λύκοι τολμηροὶ μόνο ν' ἀκλουθοῦν τὰ ἀπαίσια κοράκια πού σκουζοθορυβοῦν (κλαγγάζουν) πάνω ἀπὸ τοὺς πεθαμένους· οἱ γύπες πού εἶναι πιστοὶ στοῦ καταχτητῆ τῇ σημαίᾳ, πού τρῶνε ὅθε πρὶν ἢ καταστροφή ἔχει φάει, καὶ πού ἀπὸ τὶς φτεροῦγες τοὺς σταλάζει τὸ μόλεμα· πῶς ἔφυγαν ὅταν σὰν τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸ χρυσὸ του τόξο ὁ Πυθίας τῆς ἐποχῆς ἓνα ἔριξε βέλος κ' ἔχαμογέλασε! — Οἱ χαλασάδες δὲ γύρεψαν δεῦτερο χτύπημα καὶ ἐσέρπαν στὰ ὑπερήφανα πόδια πού τοὺς κλωτσοῦσαν κυλισμένον κατῶ.

XXIX

᾽Ο ἥλιος βγαίνει καὶ τὰ ἔρπετά γεννοβολοῦν, δύνει κάθε ἐφήμερο ἔντομο τότε περισυλλέγεται — μαζεύεται στὸ θάνατο χωρὶς αὐγὴ, καὶ τὰ θάνατα ἀστέρια ξυπνοῦνε πάλι. ᾽Ετσι εἶναι στὸν κόσμον τῶν ζώντων ἀνθρώπων· ἓνας θεόμορφος, λευκὸς νοῦς ὑψώνεται καὶ στὴ χαρὰ του ἀφίνοντας ἔρημην τῇ γῇ καὶ πεπλώνοντας τὸν οὐρανόν, καὶ ὅταν κατεβαίνει, τὰ ἔντομοσμάρια πού ἀμυδρώνουν ἢ μοιράζονται τὸ φῶς, ἀφίνουν στὰ συγγενικά των φῶτα τῇ φριχτῇ (; λέξι δυσανάγνωστη) τοῦ πνεύματος.*

XXX

᾽Ετσι ἐσώπασε. Καὶ οἱ βουνήσιοι βοσκοὶ ἦλθαν, τὰ στεφάνια τοὺς ξερά, τοὺς μαγικοὺς μαντύες ξεσκισμένους. ᾽Ο Προσκνητὴς τῆς αἰωνιότητος, πού ἡ Φήμη του ἀπάνω ἀπὸ τὸ ζωντανὸ κεφαλάκι του σὰν Οὐρανὸς σκύβει, νέο μὰ αἰώνιο μνημεῖο, ἦλθε, σκεπάζοντας ὅλες τὶς ἀστραπὲς τοῦ τραγουδιοῦ του μὲ τὴ θλίψη. Ἀπὸ ἔστειλε τὸν γλυκύτατον ποιητὴ τοῦ πλέον θληβεροῦ της ἄδικου. Καὶ ἡ ἀγάπη ἔμαθε τὴ Λύπη νὰ πέφτει σὰν μουσικὴ ἀπὸ τὴ γλώσσα της.

᾽ΑΠΟ Τ᾽ ΑΓΓΛΙΚΑ ΤΟΥ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ

*) ᾽Ως τὴ στροφή αὕτη φτάνει ἡ ἔμμετρη μετάφραση. Ἀκολουθοῦν ἀκόμη στὸ πεζὸ πρόχειρα σχεδιάσματα τεσσάρων ἀκόμη στροφῶν. Καὶ εἵπεται παύει.